

Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши

15:35 / 05 август 3030

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِرُهُ يَبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرَّ نَأْ هُنَّع
ال «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
لَزْنِي يَّتَحُّعُ أَسَلَا مُوقَات
قِبَادِبٍ وَأَقَامَعُ أَلَابُ مُورَلَا
نَمْ شِيَجُ مَهَيْلَا جُخَيَفِ
ضُرَّالْ لَهْ أَرَايْخُ نَمْ هَنْيَدَمْ لَا

تَلَاقِ أَوْفَاصَاتِ إِذِافِ، ذِيَّ مَوِي
نَنْيَبَ وَ أَنْنِيَبِ أَوْلَخِ: مُورِلَا
مُهُلَاتِ أَقُنْ، أَنْمِ أَوْبَسَ نَنْيَدِّلَا
أَلْ: نَوْمِ لَسُ مَلَا لُوقِي يَفِ
مُكَنْنِيَبِ يَلْخُنْ أَلْ، هَلْ لْأَوِ
أَنْنَاوْخِ إِ نَنْيَبَ وَ
مُزَهَنْنِيَفِ مُهَنْوَلَاتِ أَقِي يَفِ
مُهَيْلَعِ هَلْ لْأَبُوتِي أَلْ، ثُلُثِ
مُهُثُلُثِ لَتْ قِي وَ، أَدَبَا
هَلْ لْأَذْنَعِ عَادَهُ شَلَا لَضُفَا
أَلْ، ثُلُثِ لْأَحْتَتْ فَي وَ
أَدَبَا نُونَتْ فَي
نُوحَتْ تَتْ فَي فِ

مُهْ أَمَنْ يَبَفْ ، ءِي نِي طَنْ طُسُقْ
دَقْ مِيَّ أَنْ عِلَانُومِ سَتَقِي
نُوتِي زِلَابْ مُهَفُ وَيُسْ أُوْقْلَعِ
نَا : نَأْطِي شِلْ أُمَهِي فَحَاصْ ذِي
يْفْ مُكْفَلْخْ دَقْ حِي سَمْلَا
كِلْ دَوْنُ وَجْخِي فْ ، مُكِي لَهْ أْ
جَرْخْ مَأْشِلْ أَوْعَاجْ إِذِافْ ، لَطَابِ
لَاتِ قِلْ نَوْدِغِي مُهْ أَمَنْ يَبَفْ
تَمِي قُأْ ذِي فَوْصِلْ أُنُوسِي
يَسِي عِلْ زَنْ يَفْ ، ءَالْ صِلْ
هِيْلَعْ هِلْ أِيْلْ صَمِيْرْمْ نُبَا
وَدَعْ هَارْ إِذِافْ ، مُهْمَافْ مَلَسَوْ
خَلْمْلْ أْبُودِي أَمَكْ بَاذْ هِلْ

هُكَرَتْ وَوَلَفِ، ءَامْلَا يِفِ
نَكَلْ وَوَكِلْ هِي يُّتَحَاحَ بَأْذِنَالِ
مَهِي رِيَّ فِـ هِدِي بُّهَلْ لَأُ هُلْتُ قِي
«هِتَبُرْحِ يِفِ هَمَدِ».

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: **«Румликлар Аъмоқ ёки Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшанда Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик», дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки, биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тоабад қабул қилмайди. Учдан бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тоабад фитнага учрамайдилар. Сўнг Қустантинияни фатҳ қилишади. Кейин қиличларини зайтун дарахтига илиб қўйиб, ўлжаларни тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб, сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади. Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоху алайҳи васаллам тушиб, уларга имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг) қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) найзасидаги унинг қонини уларга кўрсатади».**

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلِّلَا يَّ لَصِيَّبِّن لَانَعُهُ نَعَو
لَه» : لَأَقَمَّ لَسَوِ هِيَلَع
أَهْنَمُ بِنَاجٍ نِي دَمِّ بُمُتُعَمَس
ي ف أَهْنَمُ بِنَاجٍ وَرَبُّ لَا ي ف
أَيُّ مَعَن : أَوْلَاقُ ؟ «رَحْبُ لَا
مُوقَّتِ أَل» : لَأَقِ هَل لَ لُوسَر
أَهْوَزَعِي يَّتَحُّ عَاسِلَا
يَنَبُّ نَمَ أَفْلَانُ وَغَبَس
أَوْلَزَنَ أَهُؤَاجِ إِذِإِ قَحْسِإِ
مَلَوِحِ أَلَسَبِ أَوْلَتِ أَقِي مَلَف
هَلِإِ أَل : أَوْلَاقِ مَهَسَبِ أَوْمَرِي
رَبُّكَ أُهُلَلَا أُهُلَلَا أَلِإِ

يَدُّلَا أَهْيَبِنَا جُ دَحَا طُقُسَيَف
أُولُوقَيِّ مُثْرَحْبَلَا يَف
هَلَلَا أَلَا هَلَا أَلَا هَلَلَا
طُقُسَيَف رُبْكَأ هَلَلَا
أُولُوقَيِّ مُثْرَحْأَلَا أَهْبِنَا ج
هَلَلَا أَلَا هَلَا أَلَا هَلَلَا
مُهَلْ جُرْفَيَف رُبْكَأ هَلَلَا
أَوْمَنْغَيَف أَوْلُخُدَيَف
نَوْمَسَتُقَيِّ مُمْهَامَنْيَبَف
خَيْرِصَلَا مُمْهَاءَجُ ذِيْمِيَانَعْلَا
جَرَخُ دَقْلَجْ دَلَا نِيْلَاقَف
عَيْشَلُكَ نُوْكَرْتَيَف
مِلْسُمْ أُمُهَأَوْر . «نُوْعَجْرَيَو

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитганмисизлар?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди. Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади. Сўнг иккинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Ниҳоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганда бир жарчи: «Дажжол чиқди!» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан